

ALLE- DAG- KERK

* Middagpauzedienst 22 september 2021 *

in de Engelse Hervormde Kerk
aan het Begijnhof te Amsterdam

Voorganger: ds. Taco Koster (Amsterdam)

Thema : *Waar ben je thuis?*
n.a.v. Psalm 84: 1-5

Een poosje terug zag ik de film *Lion* op Netflix. Een waargebeurd verhaal. Het speelt zich af in India. Een jongetje van 5 jaar stapt in een lege trein om even te slapen. Als hij wakker wordt, rijdt de lege trein en dat gaat uren door. Dan stapt hij uit in een vreemde stad, waar mensen een andere taal spreken. Hij moet overleven en valt bijna in handen van de seksindustrie.

Maar uiteindelijk wordt hij opgevangen en later wordt hij geadopteerd door mensen in Australië. Als hij volwassen is, begint zijn zoektocht naar huis. Een onmogelijke opdracht, bijna obsessief, maar hij blijft zoeken. En bijna per toeval ontdekt hij na jaren een afbeelding van het station waar zijn reis begon. En dan kan hij naar huis en ontmoet hij zijn moeder. Als je de film nog gaat kijken: *een tranentrekker!*

Ik werd gegrepen door zijn zoektocht, zijn verlangen naar thuiskomen, zijn onvrede met het leven zoals hij dat aan het leiden was. Zo van: *er ontbreekt iets, wie ben ik eigenlijk, wat moet ik met mijn onrust?* En juist in deze vragen kom je volgens mij het evangelie op het spoor. Thuiskomen, een diep gevoel van geborgenheid, je geliefd en aanvaard weten. Eindelijk thuis. Psalm 84: *Gelukkig wie wonen in uw huis ...*

Als ik met mensen in gesprek raak, dan merk ik dat deze woorden twee associaties oproepen. Allereerst denken mensen al snel aan de hemel. Een verlangen naar, een zoeken naar een plek waar alles goed zal zijn. Zelfs de meest verstokte atheïsten zijn gevoelig voor deze hunkering. Er moet meer zijn. Iemand als Toon Hermans (onbekend als je jonger bent) kon dit gevoel als geen ander verwoorden:

Er moet toch 'n plek zijn, 'n land of 'n rijk
Waar iedereen happy is en iedereen gelijk
Er moet toch zo'n plek zijn, of dacht je van nee
ik weet het niet zeker, maar ik heb zo'n idee.

Er moet toch een plek zijn van 'n ander allooi
Ver weg van de haat en het kleine geklooi
Geen roddels, geen pijn en geen ach en geen wee
Ik weet het niet zeker, maar ik heb zo'n idee.

Sterven als thuiskomen bij God. En daarmee wil ik pijn, verdriet en gemis niet verdoezelen. Écht niet! Maar het is ook een verhaal van **hoop** en **perspectief**: **sterven wordt tot thuiskomen**. In dat vertrouwen heb ik afscheid genomen van mensen met wie ik een poosje mocht optrekken. Een: Tot ziens! Maar er is nog een tweede associatie mogelijk. En ik vind het belangrijk om die associatie bij je neer te leggen.

Geloven is namelijk meer dan alleen stilstaan bij het leven na dit leven. **Geloven is vooral ook stilstaan bij het leven hier en nu**. Dat thuiskomen is ook de ervaring waarmee we nu verder mogen gaan. Het diepe besef dat je **terug mag vallen op Gods liefde, Gods genade en Gods vergeving**: je bent geliefd, je bent aanvaard en je bent vergeven. En dat is een basis die *niets* of *niemand anders* je kan geven.

Ik vind dat houvast niet in mijn werk. En al helemaal niet in mijn drukte en mijn gedoe. En ook niet in de relaties met mensen van wie ik intens hou. En begrijp me goed: ik zou dat voor geen goud willen missen. Maar als alles wegvalt blijft dit van kracht: **Gods uitgestoken hand, zijn woord dat klinkt in de bijbel: 'Jij hoort bij Mij!'** Dat is al een stukje hemel op aarde. Een stukje hemel in je hart. **Je bent thuis, je bent geliefd!**

En ik ben ervan overtuigd dat dat meer en meer zal doorwerken in je doen en laten. Je bent op aarde een ambassadeur van de hemel! Twee vragen om mee te nemen door deze dag en week heen:

- Herken je die onrust, dat eindeloos zoeken, dat verlangen naar liefde? Geef je over aan God, aan Jezus. Laat het je gebed zijn, wat houdt je tegen?
- Hoe wordt in jouw leven zichtbaar dat je ambassadeur van de hemel bent? Hoe kun je daarin groeien?

